

ΒΑΣ. Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΓΡΑΦΙ-
ΚΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟ ΛΕΣΚΑΤΣΙ ΤΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

≡ ΑΣΗΜΟΧΩΡΙΟΝ ≡

ΚΑΙ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΥ

«Πρώτιστον καθήκον παντός είναι η ανάδει-
ξις τῆς καταγωγῆς του, τῆς Πατρίδος του».

ΑΘΗΝΑΙ
1939

ΒΑΣ. Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΓΡΑΦΙ-
ΚΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΤΟ ΛΕΣΚΑΤΣΙ ΤΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

— ΑΣΗΜΟΧΩΡΙΟΝ —

ΚΑΙ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΥ

*«Πρώτιστον καθήκον παντός είναι ἡ ἀνάδει-
ξις τῆς καταγωγῆς του, τῆς Πατρίδος του»*

**Ανατύπωσις ἐκ τοῦ 9ου τ. Ἐγκ. Ἡμερ. τοῦ «Πελασοῦ»-Κ. Σκενδέρη*

ΑΘΗΝΑΙ

Τυπογραφεῖα «Πελασοῦ» - Ἀγαθίου 21

1939

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ Δ/31665

Β. Π. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 17-10-95

ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 949.53 ΧΡΗ

κωδ. εγγ. f048

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὴν ἱερὰν Μνήμην τοῦ προσφιλεστάτου
καὶ πολυπαθοῦς Ἀδελφοῦ μου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ)ΝΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ

[1916 —1933]

Τελειοφοίτου Γυμνασίου [Ἀθηνῶν], ἀριστεύοντος
καὶ θαδίζοντος τὴν ὁδὸν τῶν μεγάλων ἰδανικῶν.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ - ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Αἱ ὀλίγες γραμμὲς ποὺ χαράξαμε γύρω ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Λεσκατισίου—τῆς σιενῆς μας Πατρίδος— καθὼς θὰ ἰδῆ ὁ ἀναγνώστης, διαβάζοντας τὸ περιεχόμενον των, εἶναι συνδεδυασμένες μετὰ τὴν δρασίμω ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν τοῦ Λεσκατισίου (ἢ Λισκατισίου): Τῶν ΧΡΗΣΤΑΙΩΝ τὸ πρῶτον καὶ Τῶν ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΙΩΝ κατόπιν.

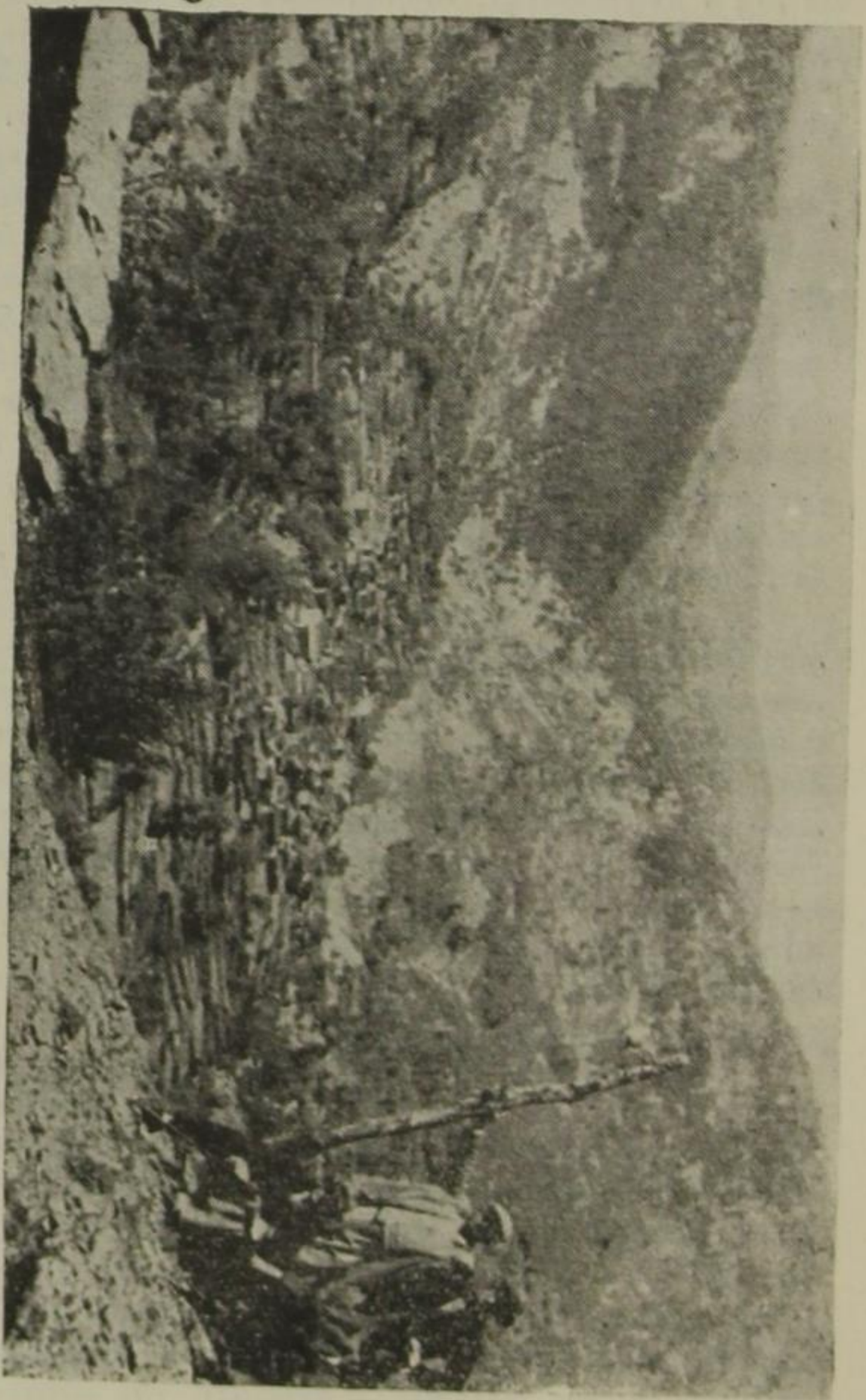
Μερικά, δηλαδή, ἐξέχοντα πρόσωπα ἢ οἰκογένειές τινες (κοινῶς τότε Τζάκια—γνωστὰ καὶ ἄλλα ἄγνωστα πολλάκις—) εἶναι πάντοτε στὴν ἱστορία κάθε τόπου ὁ ἱστικός γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὑφαίνεται ὁ καθόλου πνευματικός καὶ πολιτικός βίος κάθε Κοινότητος. Πλὴν αὐτῶν ὅμως, διὰ τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν τύχην κάθε χωριοῦ, ρίχνει πολλές φορὲς φῶς ἢ δρασίμω καὶ ὁ ρόλος καὶ ἄλλων προσώπων, ὅσονδήποτε ἀφανῶν εἰς τοὺς πολλούς, καὶ τὸ πλεον φτωχικὸ σπίτι τοῦ χωριοῦ καὶ ἡ τελευταία ἀκόμη πτωχικὴ καλύβη, εἰς τὰ φτωχικὰ διαμερίσματα τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ ἔζησαν ἄτομα ἀξίας καὶ νὰ ἐγράφησαν σελίδες ἱστορικαί.

Δι' αὐτὸ ὅσοι δύνανται νὰ δώσουν τοιαύτας πληροφωρίας ἢ νὰ τὰς γράψουν (ὅπως τὰς νοιώθουν μετὰ τὴν γλῶσσαν των καὶ τὴν γραφὴν των—διότι ἔτσι θὰ ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν—ἀρκεῖ νὰ εἶναι βάσιμοι) ἅς μὴν ἀμελήσουν τοῦτο· ὅσοι δὲ κατέχουσιν ἔγγραφα παλαιά, φωτογραφίας συμβολικὰς (παλαιὰς καὶ νέας), σχεδιάσματα κ.λ.κ. κειμήλια ἱστορικὰ—παρακαλοῦνται θερμῶς—νὰ μὴν τὰ καταστρέψουν, ἀλλὰ νὰ τὰ διατηρήσουν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, εἰάν θέλουν κάποτε νὰ ἴδουν εἰς εἰδικὸν τεῦχος ἢ βιβλίον περισσότερα στοιχεῖα νὰ ἔλθουν εἰς φῶς γύρω ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ χωριοῦ μας, καθὼς καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Ἐὰν θέλουν ἅς τὰ ἀποστείλουν προσωρινῶς εἰς τὴν διεύθυνσίν μας—ὁ δὲ Πειραιῶς 23, Ἐθ. ἡ. ν. α.ς—καὶ ἅς εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι θὰ τοὺς ἐπιστραφοῦν ἀνέπαφα, ἀφοῦ μελετηθοῦν ἀπὸ εἰδικὴν ἐπιτροπὴν, μεταφρασθοῦν (Τουρκικὰ κ.λ. ξενόγλωσσα), ἀντιγραφοῦν καὶ φωτογραφηθοῦν. Οὕτως ἐπιτελοῦν δι' ἑαυτοὺς ἐξόχως τιμητικὴν πράξιν. Ἡμεῖς ἐκάμαμε τὴν ἀρχὴν καὶ θὰ συνεχίσωμεν μετὰ ὅσους μᾶς βοηθήσουν καὶ ὅσον δυναθῶμεν. Εἶναι καθῆκον παντός, ἄλλωστε, ἢ ἀνάδειξις τῆς καταγωγῆς του, τῆς πατρίδος του.

Ἀθῆναι 21-11-1939

ΒΑΣ. Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ - Ἱατρός.

ΤΟ ΛΕΣΚΑΤΣΙ: Ένα από τὰ γεωγραφικώτερα χωριά τῆς Κορίνθου. Ηπειῶν.
(Φωτογρ. Ἰω. Ν. Χρησιοπούλου—1939—Ἀπὸ "Αγ. Κωνσταντῖνον)

ΤΟ ΛΕΣΚΑΤΣΙ (ΑΣΗΜΟΧΩΡΙΟΝ) ΤΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΥ

Τὸ ὄμορφο καὶ πολιτισμένον αὐτὸ χωριὸν τῆς Κονίτσης (κακῶς μετονομασθὲν ἑσχάτως: Ἀσημοχώριον) ἔρρεται μίαν ὥραν Β.Δ. τῆς Βουρμπιάνης, ἐγγὺς τῶν Ἑλληνο-αλβανικῶν συνόρων ἀνήκον—ἐπὶ Τουρκοκρατίας, μέχρι τοῦ 1912—εἰς τὸν Καζάν Κολώνιας (Ἐρσέκας), μετὴν ὁποῖαν χωρίζεται δι' ἑνός, μετρίου ὕψους βουνοῦ, τῆς Μπάτρας καὶ συνδέεται δι' ἡμιονικῆς ὁδοῦ, διαρκείας τριῶν ὥρων, μέχρι τοῦ αὐτοκινητοδρόμου Λεσκοδικίου-Κορυθαῶς. Ἡδη ὑπάγεται εἰς τὴν Κόνιτσαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀπέχει πεζῆ (θεδομένου ὅτι ἡ ἀμαξιτὴ ὁδὸς Κονίτσης-Βουρκοποτάμου-Ἀνασελίτης εἶναι εἰσέτι ἡμιτελής) ὀκτῶ ὥρες.

* *

Ἡ ἱστορία τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ ἀρχεῖται πρὸ 300 καὶ πλέον ἐτῶν. Πρῶτοι ἀποικοὶ αὐτοῦ ἦσαν τέσσαρες ἀδελφοί, ἐλθόντες—κατὰ τὴν παράδοσιν—ἐκ Ρωσσίας, ἢ κατ' ἄλλους ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἰλλυρίας καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὸ καὶ πιθανότερον φεύγοντες τὸν ζυγὸν τοῦ κατακτητοῦ αὐτοεξορίσθησαν τότε ἐκεῖ καὶ ἔδρυσαν τὸ σημερινὸ χωριὸν, μετὰ τέσσαρα γεννεαλογικὰ δένδρα, σωζόμενα ἀκόμη καὶ σήμερον, τὰ μέλη τῶν ὁποίων θεωροῦνται γνήσιοι Λεσκατοῖτες, ἐπιδοθέντες εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν κτηνοτροφίαν, τὴν οἰκοδομικὴν καὶ τὰ ταξείδια.

Ὁ φιλοταξιδιστισμὸς, ἰδιότης παλαιὰ τῶν Λεσκατοῦν, ὁ κοσμοπολιτισμὸς—οὕτως εἶπεῖν—αὐτῶν (ὑπερπόντιον ταξείδι, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρῶτοι εἰς τὴν περιφέρειά μας ἐπραγματοποίησαν οἱ Ἀναστ. Γ. Χρήστου καὶ Νικ. Δ. Νάσιος, 1904, ὅπως αὐτοβούλως καὶ ἠθοηθῆτως, ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ χωριὸν, συναποκομίζοντες πρῶτοι τὸν πολιτισμὸν τῶν Νέων Χωρῶν εἰς τὸ Λεσκάτσι) αἱ ἐπαγγελματικαὶ αὐτῶν ἐπιδόσεις εἰς τὸ χωριὸν καὶ εἰς τὰ ταξείδια, τὸ προηγμένον εἶδος κατοικίας παλαιόθεν, τὸ ἐπικρατοῦν ξανθὸν καὶ κα-

καστανόν γένος (χρῶμα τριχῶν, προσώπου, ὀφθαλμῶν) κ.λ, σωματικά καὶ ψυχικά χαρακτηριστικά ἐνισχύουν τὴν προέλευσιν καὶ τὸν πολιτισμὸν ἐκ τῶν ἔξωθεν.

Ἄστοχεῖ τελείως ἡ φανταστικὴ ἐξήγησις ἐλαχίστων, ἐπιπολαίως διαδοθεῖσα καὶ γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Στεργιοπούλου εἰς τὰ «Ἡπειρ. Χρονικά» ὅτι Χρυσικοὶ (Ἄσημιτζίδες) κατοικοῦσαν εἰς τὸν Ἄγ. Ἀθανάσιον καὶ Ἄγ. Δημήτριον, εἰ προύχοντες τῶν ὁποίων παρέμεινον ὅπου τὸ σημερινὸ χωριό· καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸ σκάψιμο τῶν ἀγρῶν ἐκεῖ ἀνευρέθησαν ἐφθαρμένα τινὰ σιδηρικά (πυροστιές κ.τ.τ.), οὐδέποτε ὅμως ἀσημικά, προφανῶς λόγῳ ὑπάρξεως γεωργικῶν ἐγκαταστάσεων ἐκεῖ νὰ ὑπῆρχον σιδηρικά οἰκιακῆς χρήσεως, ἀλλὰ καὶ σιδηρουργοὶ τινες—ἴσως—διὰ τὴν κατασκευὴν γεωργικῶν καὶ λαιπῶν ἐργαλείων.

Ἔτσι ἐπλάσθη ὁ ἀνόητος μῦθος τῶν Ἄσημιτζίδων, ἀπὸ γρη῏ς μᾶλλον τοῦ χωριοῦ, αἱ ὁποῖες στὰ νυχτέρια καμμιὰ φορὰ ἀναφέρανε κι' αὐτὸ μέσα στὰ παραμύθια τους, ὅπως ἀδασανίστως, ὅπως ἀδασανίστως καὶ ἀστόχως ἐγένετο καὶ ἡ μετονομασίη τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ χωριοῦ εἰς Ἄσημοχώριον. (*)

Οὐδαμοῦ τῆς γῆς καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν συναντῶμεν Λεσκατοίτην Ἄσημουργόν ἢ Σιδηρουργόν. Οὐδὲν ἀσημικὸν ὑπάρχει φέρον ὄνομα Λεσκατοίτου κατασκευαστοῦ καὶ χρονολογίαν. Οὐδεμίαν σοβαρὰ πηγὴν (ἔγγραφος ἢ προφορικὴ) ὑπάρχει περὶ τούτου· ἐκτὸς ἐὰν οἱ ἐκσκαφέντες ἐκεῖ πλίνθοι καὶ πυροστιές [**] τινες [ἐλάχιστες, ἴσως, ἀδέδαιες κι' αὐτῆς] καὶ οἱ ὀλιγοὶ μελαψοὶ κάτοικοι τοῦ Λεσκατοίου, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν σὲ κάθε κοινότητά [ἀπ' εὐθείας κληρο-

[*] Καὶ ἐτυμολογικοσυνθετικῶς δὲν εὐσταθεῖ ἡ λέξις ΑΣΗΜΟΧΩΡΙΟΝ, ἣτις σημαίνει τόπον μεταλλείων ἀσημοῦ [Λευκοχρόσου] ἢ ἀγορὰν πωλήσεως ἀσημικῶν· ἂν ἐδῶ θελήσωμεν ΑΣΗΜΟΥΡΓΟΥΣ [ἐργάτας, κατασκευαστὰς ἀσημικῶν] τότε τὸ χωριὸν τῶν πρέπει νὰ ὀνομασθῇ ΑΣΗΜΟΥΡΓΟΧΩΡΙΟΝ ἢ ΑΣΗΜΙΚΟΧΩΡΙΟΝ καὶ ὄχι ΑΣΗΜΟΧΩΡΙΟΝ. Ἄν δὲ παρερμηνευθῇ ὡς παράγωγον τῆς λέξεως ἀσημος ἔτι χειρότερον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου. Δι' αὐτὸ ἡ συγκρότησις ἐπιτροπῆς ἐξ εἰδικῶν εἶναι ἐπιβεβλημένη διὰ τὴν μετονομασίαν τῶν χωριῶν μας [ἂν καὶ τὰ παλαιὰ ὀνόματα εἶναι συνδεδεμένα ἀρρήκτως μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου καὶ τὴν ψυχὴν μας] γιὰ νὰ μὴν ἀκούωμεν τὰ κακόηχα καὶ ἀνερωμάτιστα [ὡς Ὁξυά, Λυκορράχη κ.λ.], ἀηδιάζοντες καὶ μὴ ἀναγνωρίζοντες τὴν σιτηνὴν μας πατρίδα.

[**] Τρίπους πρὸς στήριξιν μαγειρικῶν σκευῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

νομική ἢ ἐπιμιξίας ἐπιβαρυντική ἀπόδειξις], ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἱστορικὰ διὰ τὸ ἐνισχύσωμεν τὴν ἐξ Ἀσημουργῶν προέλευσιν τῶν σημερινῶν κατοίκων τοῦ Λεσκατοῦ.

Κατόπιν τούτων—νομιζομεν—ὅτι ἦτο παραβεβιασμένη καὶ ἄστοχος ἡ μετονομασία τοῦ Λεσκατοῦ εἰς Ἀσημοχώριον· εἶναι ἀνόηται αἱ ἀνιστόριται αὗται συζητήσεις καὶ ἔτι ἀνοητότεροι ἐκεῖνοι ποὺ τὰς γράφουν ἀνεξελέγκτως. Οἱ κάτοικοι Λεσκατοῦ ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν παραφθορὰν ταύτην τῆς καταγωγῆς των.

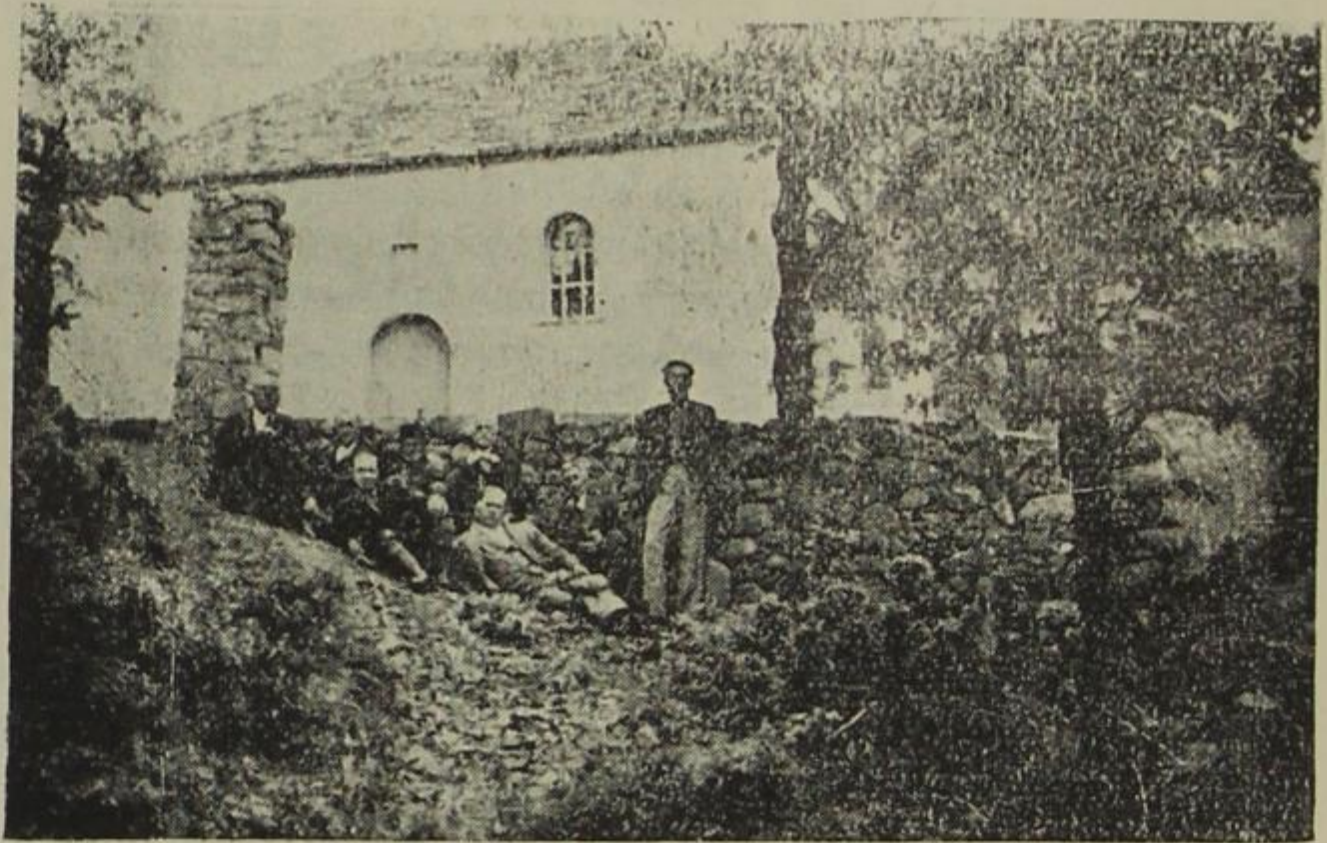
*
**

Τὸ σημερινὸ χωριό, μὲ τοὺς 350 περίπου κατοίκους του, ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μυχχάδες [τὸν ἐπάνω καὶ τὸν κάτω] μὲ 65 καλοχτισμένα καὶ καλοπεριποιημένα σπίτια, μὲ διορθωμένους πλατεῖς δρόμους καὶ μ' ἓνα ὥραϊο καὶ ὑγιεινὸ σχολεῖο στὸ μεσοχώρι, μπροστὰ στὲς αὐλὲς τοῦ ὁποίου τρέχει νερό, ἀπὸ βρύση, ποὺ τὸ φέρανε ἀπ' τὸ βουνὸ μὲ χρήματα τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀμερικῇ φιλοτίμων καὶ εὐγενῶν Λεσκασιτῶν, πρὸ 15ετίας.

Τὸ Λεσκάτσι ἔχει ὠραιότατα καὶ περιποιημένα ἐξωκλήσια : [τὴν Ἀγ. Παρασκευήν, τὸν Ἀγ. Δημότῳ, τὸν Ἀγ. Ἀθανάσιον, τὸν Ἀγ. Σπυρίδωνα, τὸν Ἀγ. Δημήτριον καὶ κοινὸν μετὰ τοῦ Τουρνόβου τὸν Ἀγ. Κωνσταντῶν], ὅπου γίνονται γιορτὲς καὶ πανηγύρια ζηλευτά. Ἔχει στὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ, στὴν ρεμματιὰ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ ἔχουν χιλιοτραγουδίσει ἀηδόνια καὶ πουλιὰ λογιῶν-λογιῶν καὶ χιλιομοιρολογῆσει τόσες καὶ τόσες θλιμένες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, γιὰ χαμένους καὶ ταξειδεμένους, μιὰ πυκνοφυτεμένη πλαγιά ποὺ τὴν στολίζουν δύο νερόμυλοι [ὁ ἐπάνω καὶ ὁ κάτω, ἢ ὁ Γιαννουλαϊκὸς καὶ ὁ Χρησταϊκὸς μύλος], οἱ ὅποιοι χωρίζονται ἀπὸ ἓναν πανύψηλον ὀγκόλιθον [ὀνομαζόμενον ἀκόμη καὶ σήμερον «Πέτρα τοῦ Κωστάντη Χρηστοῦ»], ἔχοντα σχῆμα πυραμίδος—μᾶς θυμίζει τὰς ἱερὰς Πυραμίδας τοῦ Χέοπος τῆς Αἰγύπτου—στὰς ἑσοχὰς τοῦ ὁποίου φωληάζουν καὶ κελαῖδοῦν πουλιὰ καὶ καμμιὰ φορὰ κουρνιάζουν γεράκια κι' ἀκούονται γρυλισμοὶ καὶ πονεμένες φωνές. Συμβολικὰ ὅλα γιὰ τὴν ζήσιν μας ἐκεῖ.

Ὁλόκληρο τὸ χωριὸν πλαισιώνεται ἀπὸ δύο παραποτάμους τοῦ Σαραντατοπόρου [τὸν μεγάλον καὶ τὸν μικρὸν λάκκον, ὡς τοὺς ἀποκαλοῦν]—σὲν σὲ κορνίτζα μέσα αὐλά.

κωτή—καί στεφανοῦται ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο, πυκνοφυτεμμένο δάσος ἀπὸ πανύψιλα, ἡμέρα ἔλατα, ὅπου στή ρίζα ἐνὸς καὶ μόνον μποροῦν νὰ στεγασθοῦν, χωρὶς νὰ βραχοῦν, τρακόσιοι κλέφτες—κατὰ τὴν Δημοτικὴν μας ποίησιν—πεῦκα, ὄξυές,

Ο ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ : Ἐκτίσθη καὶ συντηρεῖται δαπάναις τοῦ ἐν Σέρ-
ραις, ἐποξίως εὐδοκιμοῦντος Λεσκατισίου, Σπυρ. Στεργίνου, εἰς τὸ
ὄριον Χιονιάδων Λεσκατισίου, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

δρῦς κ. λ. μὲ ἄγρια ζῶα καὶ πουλιὰ ξιωτικά, μὲ κρυστάλ-
λινα νερὰ μέσα καὶ τοπεῖα ἀσυλήπτου ὠραιότητος, [ὡς τὸ
Κρυσπήγαδο, Νυζερός, Ἄη-Ληᾶς, Στενό, Λειβάδι, σιοῦ
Κωσταντιῆ Χρήστου κ. λ.] στὸ Βαρτζουμπάνι καὶ
Γκόλιο, σ'ὰ δυὸ αὐτὰ θουνὰ τοῦ Λεσκατισίου ποῦ τόσοι
σκληροὺς ἀγῶνας κατέβαλε γιὰ νὰ τὰ κάμῃ δικά του ἐπὶ
Τουρκοκρατίας καὶ τὰ ὁποῖα τῶρα ἀποτελοῦν πλοῦτον
καὶ καύχημα τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Κωσταντιῆς Χρήστου καὶ οἱ ἀγῶνες του.

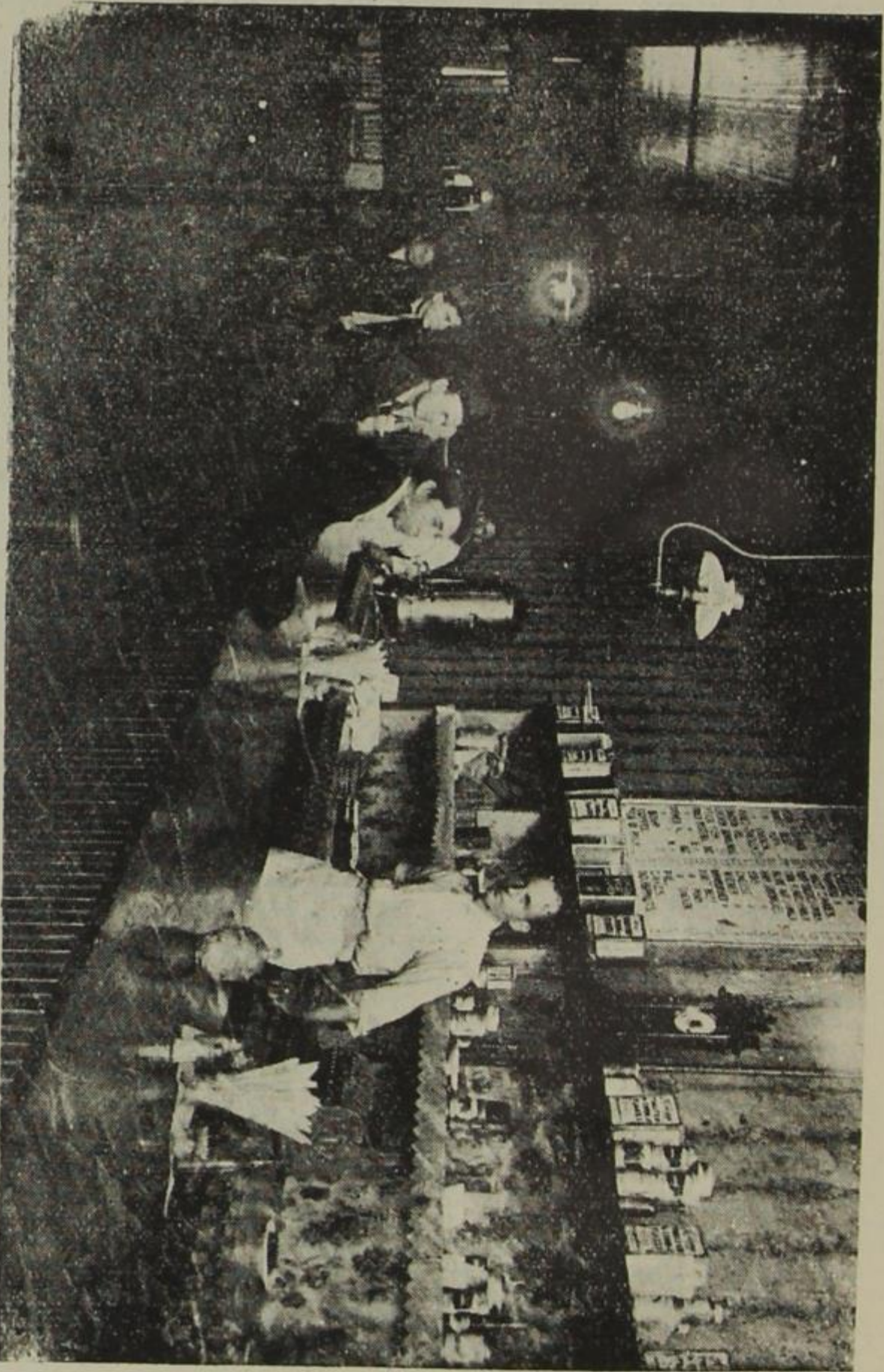
Ὁ προπάππος μας ὁ Κωσταντιῆς Χρήστου [ἄρχων τότε τοῦ χωριό, στὰ ἰδρύματα, τοῦ ἐμπορίου] πολέμησε τοῦ βουνό τοῦ Λεσκοκαιοῦ μετὰ τὸ Σιλιχιάρι Πόδες-μπέην τοῦ Λεσκοβικίου, Τουρκαλβανόν καὶ ὑπασιπότην τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων—γιὰ νὰ μὴν τὸ κάμη τσιφλίκι του· δικάστηκε καιόπιν ἐπὶ τόπου (τοῦ Βουνό), ὡς Πρόεδρος (Μουχιάρης τότε) καὶ μόνος ἐκπρόσωπος τῆς Κοινότητος Λεσκοκαιοῦ, ἀπὸ Δικαστὰς τριῶν Δικαστηρίων: Καστορίας, Ἐρσέκας καὶ Κορίνθου— ἔτσι εἶχε διατάξει ὁ Σουλτάνος ἀπὸ τὴν Πόλη— μετὰ τὸν Πρόεδρον τὸν Κιαζήμπεην τῆς Καστορίας, ἔχων 3 μόνον μάρτυρας ὁ Κωσταντιῆς, ἐνῶ ὁ Σιλιχιάρης εἶχε 300, καὶ κέρδιος τὴ δίκη τοῦ βουνό, χάρις εἰς τὴν μεγάλην του ψυχὴν καὶ θέλησιν [ἐπίσημα ἔγγραφα εἰς Βασ. Γιαννούλην].

Ἐκτοτε καταδιωχθεὶς συστηματικῶς ἐκινδύνευσε νὰ φονευθῆ— ὅπως καὶ πρὶν— ἀπὸ τὸν ἄρπαγα αὐτὸν Μπέην. Πολλάκις εἶχε στείλει τὰ παλληκάρια του, τοὺς Ἀρβανίτες, νὰ τὸν σκοτώσουν τοῦ χωριό, τοῦ μύλο, στὰ ταξείδια του. Μία φορὰ μάλιστα κατεδιώχθη πυροβολούμενος ἀπὸ τὸ βουνό τῆς Μπαίρας μέχρι τοῦ χωριό Μπουρνιάνι, τῆς Ἐρσέκας, καὶ ἐνῶ αἱ σφαῖρες διέτρησαν τὰ ροῦχα του αὐτὸς ἔμεινε ἀνέπαφος— ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος— «σωθεὶς ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὰς κἀλωσύνας του».

Τοὺς μέχρι αὐτοθυσίας αὐτοὺς ἀγῶνας τοῦ Κωσταντιῆ Χρήστου, διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον, δείχνουν καὶ τὰ κάτωθι ἐπιγραμματικὰ λόγια του, τὰ ὅπῃα μᾶς ἄφησεν ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην τοῦ χωριό, ὅπως τὰ διατήρησε ἐγγράφως, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐγγόνους του, ὁ Κ/νος Γ. Χρήστου: «Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ μὴν με σκοτώσῃ πρὶν πάρω τὸ βουνό· αὐτὸ φοβοῦμαι· ἀλλ' ἄμα τελεσιώσῃ αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις καὶ πάρω με τὰ χαρτιὰ χαλάλινα τοῦ γίνῃ τοῦ Σουλιχιάρη με σκοτώσῃ ὕστερα!».

Τὰ ὑπέροχα αὐτὰ λόγια τοῦ Κωσταντιῆ, πρὸς ἀνέφερε μετὰ ἱερὰν κατάνυξιν τοῦ οἰκείου του, τοῦ μεσοχώρι, τοῦ χαγιάτι τῆς Ἐκκλησίας—σὺν προσευχῇ—εἶχαν μεγάλην ἀπήχησιν καὶ ἀξίαν, ἐδῶ καὶ 100 χρόνια περίπου, γιὰ τὸ χωριό καὶ τοὺς φοβισμένους ἀπὸ τὸν κατακτητὴ χωριανό του, τόσην μάλιστα ὄσην ἀξίαν εἶχεν ἢ γενναιοφροσύνη τῆς ψυχῆς του καὶ ἡ ἀνωτερότης τοῦ χαρακτῆρος του διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ τὸ δίκαιον.

Σημειωτέον ἐδῶ ὅτι ὁ Κωσταντιῆς Χρήστου ἐχρημάτισεν ἐπὶ δεκαετίαν Μουχιάρης [Πρόεδρος τοῦ Χωριό], ὅσον διήρκεσαν καὶ οἱ ἀγῶνες του γιὰ τὸ βουνό ἐπὶ πολλὰ ἔτη προΐστατο οἷος ἐκκλησίος (ἐπίτροπος καὶ ψάλτης), τοῦ σχολεῖον, στὰ γράμματα, διδάξας καὶ ὁ ἴδιος μετὰ τὴν ὀκτώηχον καὶ τὴν ἄμμον γραφὴν, ἀνάγνωσιν καὶ ἠθικὴν, τοῦ Ἀμιλικό τοῦ μύλο, τοῦ ὑπαιθρον. Ἐπαγγελματικῶς ἠσχολεῖτο μετὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ κτήματά του. Ἀπεβίωσε τῷ 1887, εἰς ἡλικίαν 110 ἐτῶν. Ἀφήκε τεσσάρους υἱούς: Τὸν Ἀδάμ, τὸ Γιώργη, τὸν Ἀποστόλη καὶ τὸν Ἀλεξάκη· ἐξ ἐγγόνους, πολλοὺς δισεγγόνους καὶ τρισεγγόνους. [Ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ ἀπὸ Νικ. Ἀλ. Χρήστου ἢ Χρηστοπούλου κ. λ.]

Ο ΑΝΑΣΤ. Γ. ΧΡΗΣΤΟΥ : Σιὸ καράτημά του σὴν Ἀμερικὴ, πρὸ 35ετίας.

Τύπος κοσμοπολίτου Λεσκαταίου, διακρινθεὶς δι τὸ λεπτόν πνεῦμα του καὶ τὰ φιλοπονοῦδα αἰσθηματὰ του. Ταξιδεύσας πρῶτος, ἀπὸ τὴν περιφρέθειάν μας σὴν Ἀμερικὴ, ἤνοιξε τὸ δρόμο σ' ὄλους τοὺς Λεσκαταίους· ἐπιστρέψας στὸ γαλιὸ εἰσηγάγε πρῶτος τὸν πολιτισμὸ τῶν Νέων Χωρῶν: [Γραμμῶφωνον τύπου «Ἐδισον» μὲ πλάκες κυλινοῦ, ἐξ ἐκείνων αἵτινες τὸ πρῶτον ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τοῦ Θ. Ἐδισον, μὲ εἰδικὸν μηχάνημα φωνοληψίας—γάστρας, τόμους βιβλίων καὶ λεξικῶν κ.λ. κ.λ. Ἠγαπήθη καὶ ἐξετημήθη ὡς ἓνας ἐξαιρετικὸς ἀνθρῶπος τῆς ἐποχῆς του. Ἀπεβίωσε τὸ 1914, ἐν Λεσκαταίῳ.

Τοὺς ἀγώνας του, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν τριῶν Δικαστηρίων, ἀνέλαβε νὰ συνεχίσῃ ἐπαξίως ὁ υἱὸς του Γεώργ. Κ. Χρήστου [ὡς Μουχιάρης τοῦ Λεσκατισίου· Πρόεδρος — δεδομένου διὸ ὁ Κωσταντῆς εἶχε γεράσει πλέον], στὴν Ἐρσέκα καὶ Κορυτσᾶ, ὅπου ἐξητάσθη καὶ πάλιν ἡ ὑπόθεσις τοῦ χωριοῦ, [συλληφθεῖς, φυλακισθεῖς ὁ Γ. Χρήστου εἰς τὴν Κορυτσᾶ—σὲ φυλακὰς κακούργων μάλιστα—καὶ τυραννηθεῖς προηγουμένως τόσον ὥστε νὰ τρομοκρατηθῇ καὶ παραιτηθῇ τῶν δικαιωμάτων τοῦ χωριοῦ, ὅπερ ὁμῶς δὲν ἐγένετο]· χάρις δὲ εἰς τὴν δραστηριότητά του—τὴν ὁποίαν ὑπελόγιζον πολὺ οἱ Τοῦρκοι,—τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του κατέπληξε τοὺς δικαστὰς τοῦ δικαστηρίου Κορυτσᾶς μετὰ τὰ ἐπιχειρήματά του καὶ εἰσι ἐκερδήθη ἐκ νέου ἡ ὑπόθεσις τοῦ βουνοῦ. [Οἰκογενειακὸν ἀρχεῖον Κων. Γ. Χρήστου].

Τὴν περαιτέρω διευθέτησιν τῶν Κοινοτικῶν πραγμάτων ἀνέλαβεν ἐπαξίως μετέπειτα ὁ Γιαννοῦλης, συνεχίσας τὴν δρᾶσιν του σὺν χωριῶ ποικιλοτρόπως, τόσον αὐτὸς, ὅσον καὶ ὁ υἱὸς του Βασιλάκης Γιαννοῦλης ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ὡς Πρόεδροι τῆς Κοινότητος. [Σχολεῖον, ἐκκλησιῶν ἀνέγερσις κ.λ. εἶναι ἔργον ἰδικόν των]. Ἡ Κοινότης θὰ τοὺς εὐγνωμονῇ, ὡς πρέπει· οἱ δὲ λίγες γραμμὲς τὰς ὁποίας ἡμεῖς ἐγαράξαμεν ἄς θεωρηθοῦν γιὰ τοὺς Παλποῦδες μας, ἐκείνους ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴ ζωὴ, ἕνα εὐλαβικὸ μνημόσυνο, δηλοδὴ γιὰ τὸν Κωσταντῆν Χρήστου, τὸν Γεώργ. Κ. Χρήστου καὶ τὸν Γιαννοῦλην Β. Γιώτην.

*
**

Ἱστορικὰ καὶ τουριστικὰ στοιχεῖα, συνδεδεμένα μὲ τὴν ζωὴν τοῦ Λεσκατισιοῦ, εἶναι καὶ τὰ κάτωθι, ἄξια νὰ ἐξαρθῶν καθ' ἡμᾶς, χωρὶς ν' ἀποκλείωμεν τὴν ὑπαρξιν καὶ ἄλλων, ἢ γνωστοποιήσῃς τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ καθήκον καὶ ἄλλων συγχωριανῶν.

Τὸ κρυφὸ Σχολεῖο.—Σὼζεται στὸ Λεσκάτι μέσα σὲ μιὰ ἄλλη μεγάλη ρεμματιά, ποὺ ἀρχίζει σὺν ῥιζᾷ στὴν ἀνατολικήν πλευρὰ τοῦ χωριοῦ, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἕρδ τῆς Παναγίας, τύπος κρυφοῦ Σχολεῖου· ὅπου ἐδιδάχθησαν Ἱστορίαν καὶ πατριωτικὰ τραγούδια. Ὁκτώηχον καὶ ἀριθμητικὴν στὴν ἄμμο οἱ πρόγονοί μας, ποὺ πήγαιναν κρυφὰ καὶ δεῖλα—ὅπως καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὸ «φεγγαράκι μου λαμπρὸ κ. λ.»—ἀπὸ ἕνα σενὸ καὶ σκοτεινὸ δρομάκι, ποὺ εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας. [Ἀμιλικὸ—ξενῶν ἤδη καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας σταθμὸς χωροφυλακῆς].

Ἡ Παναγία.—Παλαιὰ ἐκκλησία, μὲ παλαιό, καλλιτεχνικόν, κάρυον τέμπλον καὶ τὴν παλαιάν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· κτισμένη ἐπὶ κατωφεροῦς μέρους, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Ο ΓΑΜΟΣ στο ΜΕΣΚΑΤΣΙ: Πιλό 40στιας και πλέον, όπως και σήμερα
Διακρίνονται εξ' αριστερών πρὸς τὰ δεξιά: Ὁ Δ Μπάγκης [δημ]λος], ὁ Παταγιάνης [τερενίς], ὁ
Γ. Κ. Χρήστου [πεθερός], ἡ Ἀγαθὴ Γ. Χρήστου [πεθερὰ], ἡ Ἀσημούλα Γιαννούλη [νύφη], ὁ
Κ)νος Γ. Χρήστου [γαμπρός], ὁ Βασιλάκης καὶ Μάγκος Γιαννιῆς [ἀδελφοὶ τῆς νύφης], ἡ
, Ἀπ. Χρήστου [θεία τοῦ γαμπροῦ], ἡ Σωκρ. Ζωγράφου [θεία τοῦ γαμπροῦ, ἐκ Χιονιάδων], ἡ
τὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Νικολάκη [δικηγόγου ἐν Ἀμερικῇ], ἡ Εὐδ. Τάτσι [θεία τῆς νύφης], ἡ Ρού-
σιω Δ. Γιῶτη [θεία], ὁ Σωκρ. Ζωγράφος [θεῖος τοῦ γαμπροῦ, ἐκ Χιονιάδων] κ.λ., διδάκτερο
συμπεθερικό ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω χωριά, μετὰ τοὺς ξακουστοὺς Βιολιτζίδες.
[Φωτογραφία ἀνέκδοτος· πρῶτη στὸ χωριὸ ὑπὸ Ν Παπαώστα—Ζωγράφου, Χιονιάδων]

Χρησίμευσε τὸ 1913, 1914 καὶ 1915 ὁ ἐπάνω γυναικο-
νίτης καὶ τὸ χαγιάτι της καὶ ὡς Σχολεῖον, ὅπου καὶ ἡμεῖς
ἐδιδάχθημεν, μετὰ διδασκάλους τοὺς Ζήσην Σούρλαν καὶ Ν.
Μόσχον, ὁ ὁποῖος μᾶς μετέφερε καὶ μᾶς ἐδίδαξε μετὰ σὺν
ἔμπροσθεν Ἀμιλικό, ὑπὸ συνθήκας τελείως ἀνθυγιεινῆς,
λόγῳ κατοχῆς τοῦ σχολείου ὑπὸ στρατευμάτων.

Τὸ Ἀρχοντικὸ τοῦ Γιαννοῦλη.— Ἐνα
παλαιὸ, πελώριο, τρίπατο σπίτι, παλαιᾶς ἀρχιτεκτονικῆς
μετὰ τοὺς μεγάλους νοντάδες, μετὰ τὰ μπάσια καὶ τὰ χρωμα-
τιστὰ στρωσίδια, μετὰ τὰ πολλὰ δωμάτια, τὰ χειμωνιάτικα
καὶ τὰ καλοκαιρινὰ διαμερίσματα—ποὺ χωροῦσαν ὅλο τὸ
χωριὸ σὲ καιρὸ κινδύνου καὶ σὲ πανηγύρια—μετὰ τὰ μαγα-
ζιά καὶ τὲς μεγάλες ἀποθήκες, τὸ μελισσομάντρι του—τὸ
ξεχωριστὸ—κολλητῆ, ποὺ εἶχε μέσα κῆπο, νερὸ καὶ μελί-
σια· μετὰ τὲς αὐλὲς καὶ παραυλὲς του, μανδρωμένες μετὰ
τοίχους ὑψηλοῦς γιὰ νὰ προφυλάσσῃται ἀπὸ ἐπιδρομὰς ληστῶν,
ποὺ τόσες φορὲς θέλησαν νὰ τὸ καταπατήσουν, στὰ χρόνια
τὰ παλιὰ, καὶ ἀπέτυχον, [γιατὶ πολεμήσαν μετὰ πίστη οἱ
ἀδελφοὶ Γιαννοῦλη μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι, σὰν ἀπὸ φρούριο],
πλὴν μιᾶς φορᾶς—προδοθέντες—πῆραν τότε σκλάβο τὸ
Γέρω Γιαννοῦλη, τὸν ὁποῖον ἀντήλλαξαν μετὰ ἕνα Σαχάνι
λίρες, ποὺ σώζεται ἀκόμη, ὡς θλιβερὸν κειμήλιον, σὲ τὸ χω-
ριὸ· καὶ πόσα ἄλλα;...

Τὸ σπίτι αὐτὸ τῶκτισε ὁ προπάππος μας ὁ Βασίλης·
τὸ μεγάλωσε ὁ παπποῦς μας ὁ Γιαννοῦλης· καὶ τὸ διε-
τήρησε μετὰ δόξα καὶ πλοῦτο (ἀπὸ τοὺς 6 γιουοὺς του καὶ τῆ
μιά του κόρη) ὁ μεγαλύτερος γιουός του, ὁ Βασιλάκης
Γιαννοῦλης, ὁ ὁποῖος ἔζησε—καὶ ζῆ ἀκόμη, 85 ἐτῶν
—ὅλα τὰ χρόνια σὲ χωριὸ, ὡς μεγαλέμπορος στὴ περι-
φέρεια, ὡς κτηματίας μεγάλος, μετὰ χωράφια καὶ κοπάδια
καὶ μῦλο δικό του, ὡς πρόεδρος καὶ ἐπίτροπος στὲς ἐκκλη-
σίαις τοῦ χωριοῦ—χρόνια πολλὰ.—μαζὶ μετὰ τὸν ἕτερον παπ-
ποῦ μας τὸν Γεώργη Χρήστου, ὡς ἀρχαιοφύλαξ καὶ ἱστορι-
κὸς τοῦ Λεσκατοῦ.

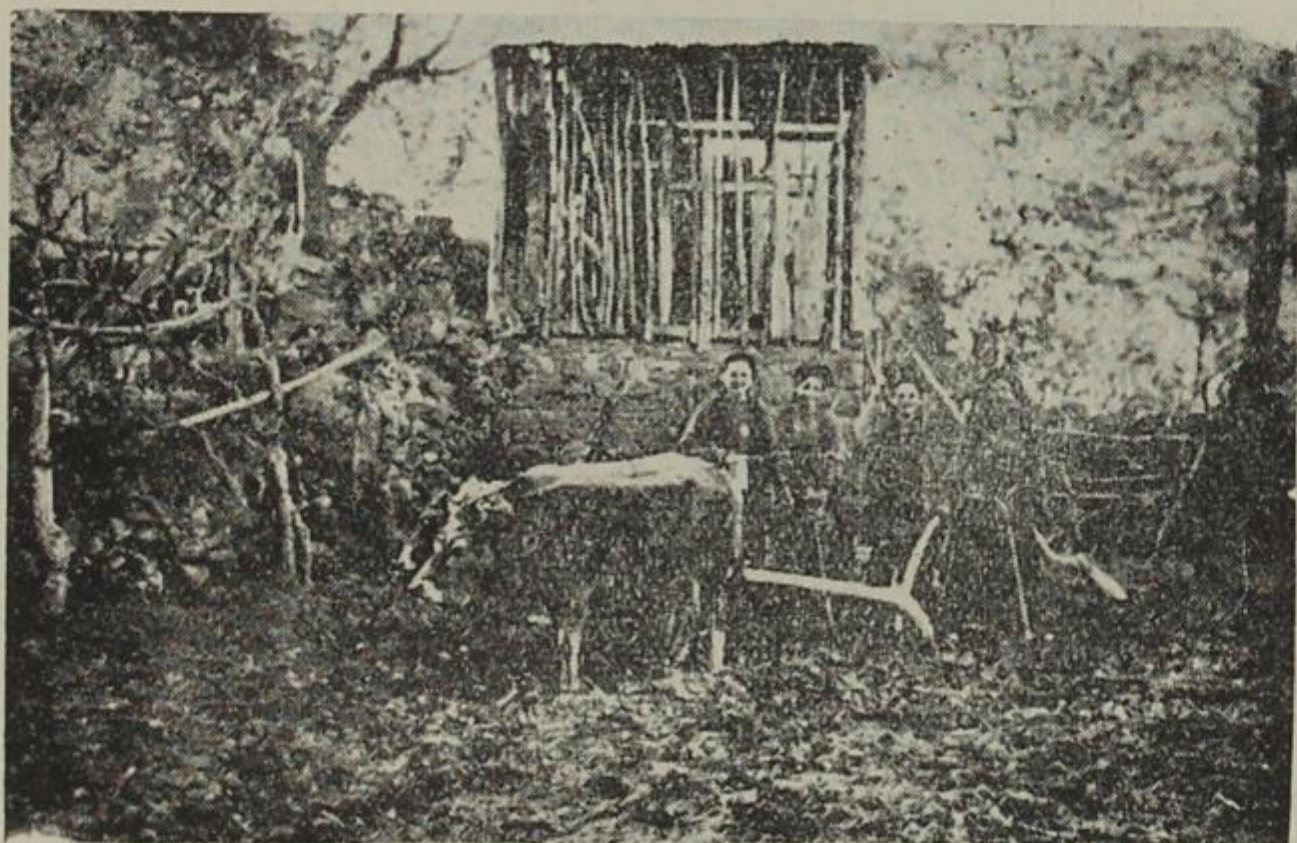
Ὁ Βασιλάκης Γιαννοῦλης μπορεῖ νὰ μᾶς πῆ χίλια-δυό:
γιὰ τὸ χωριὸ καὶ τὸ σπίτι του, γιὰ τὴ ζωὴ του, ποὺ μοιά-
ζει σὰν θρύλος, ἱστορικὰ, χρήσιμα καὶ εὐχάριστα σὲ κάθε
ἄνθρωπον, τὰ ὅποια, ἐν καιρῷ, πρέπει νὰ τυπωθοῦν εἰς
βιβλίον.

Ο ΓΕΡΩ - ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ : Ὁ μυαλομένος ἄρχοντας τοῦ Λεσκα-
τοίου—μετὰ τὸν Κωσταντὴ Χρήστου—ἀγωνιστὴς μεγάλος καὶ δημι-
ουργός, (ἀπεβίωσε τὸ 1918) καὶ ἡ ἀρχόντισσα-γυναῖκα του, ἡ
ΦΡΟΣΥΝΗ διακριθεῖσα διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν καλοκαγα-
θίαν της, ἡ ὁποία ἐράγισε πολλὰς φορὰς καὶ καρδιὰς ἀγριεμένων λη-
στῶν ἀκόμη. Ἀπεβίωσε τὸ 1913, ἅμα τῇ ἀπελευθερώσει.

Νέον Σχολεῖον.—Κτίσθηκε τὸ 1908, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, τῆς συσταθείσης τότε ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ τὸν Βασ. Γιαννοῦλην, Γ. Χρήστου καὶ Β. Γεωργίου, στὸ κέντρον τοῦ χωριοῦ, μὲ ὑψηλὰ δωμάτια καὶ παράθυρα καὶ μεγάλες αὐλές, ὅπου γίνονται χοροὶ καὶ πανηγύρια.

* * *
Ἀπὸ ἀπόψεως γλωσσικοῦ ἰδιώματος, ἠθῶν καὶ ἐθίμων (δηλ. παραδόσεων οἰκογενειακῶν, ἡρωικῶν, κοινωνι-

ΟΡΓΩΜΑ καὶ ΣΠΟΡΑ : Γυναῖκες τοῦ Χωριοῦ, μπροστὰ στὴ Καλύβα τῆς Ποταμιᾶς, ὀργώνουν καὶ σπέρουν μὲ τὸ Ἡσιόδειον ἄροτρον καὶ τὸ Ὀμηρικὸ δικέλι. [Φωτογρ. Ἰω. Ν. Χρηστοπούλου].

κῶν—τελετῶν, πανηγύρεων, γάμων καὶ ταφῆς νεκρῶν—) ἔχομεν στὸ Λεσκάτσι τοὺς ἰδίους περίπου τύπους μὲ τὴν λοιπὴν Ἠπειρον, μὲ τινὰς μόνον—ἀσημάντους—παραλλαγὰς. [Ὅλα αὐτὰ τὰ βρίσκει ὁ ἀναγνώστης ἐκτενῶς εἰς ἄλλα συγγράμματα εἰδικώτερα, Ἠπειρωτῶν καὶ Ἑένων].

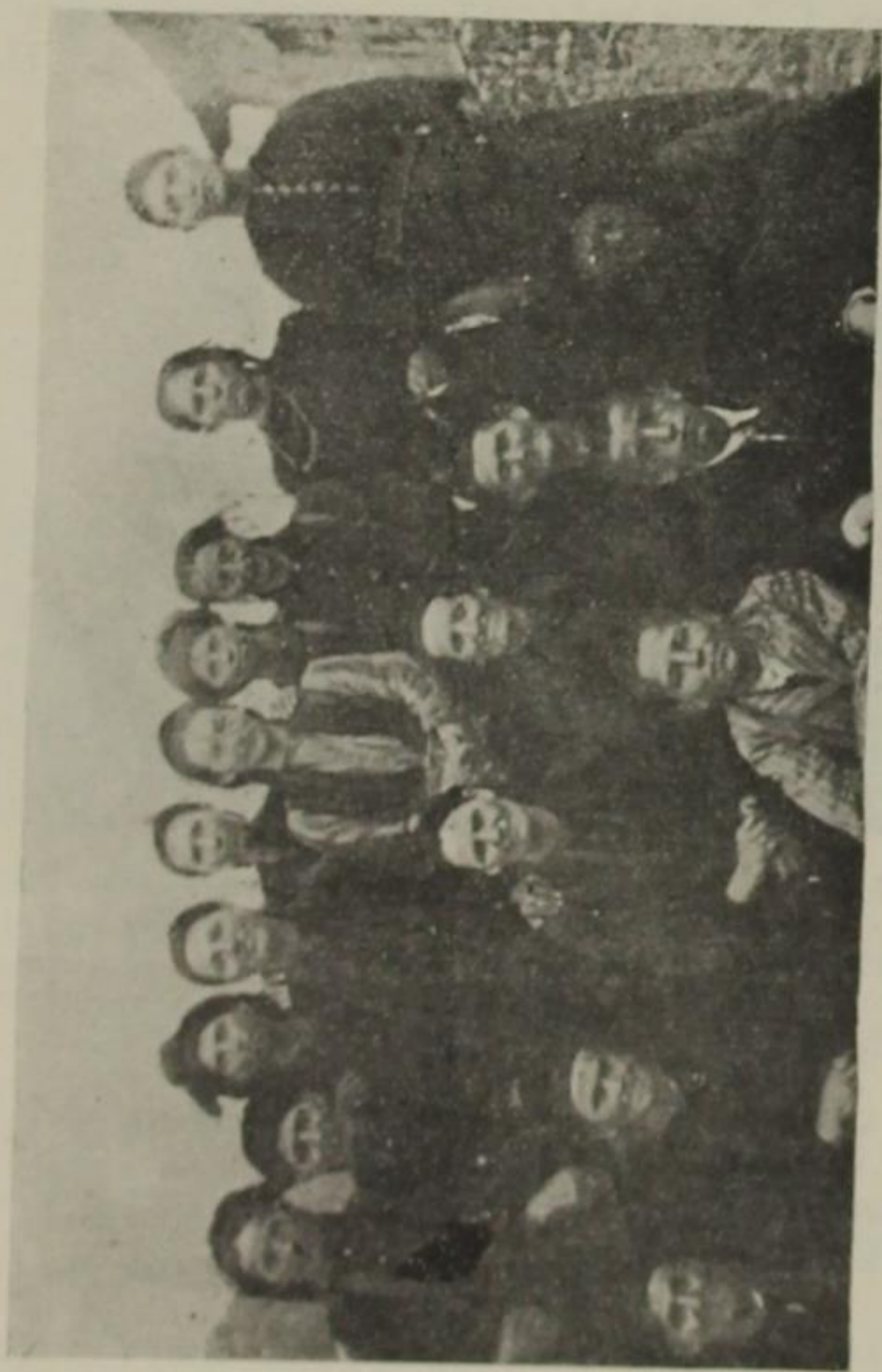
Ὁ χαρακτῆρ τῶν Λεσκατσιτῶν εἶναι καθαρὸς ἑλληνικὸς. Οἱ Λεσκατσιεῖς εἶναι εὐφρεῖς, εὐπρεσῆγοροι, ἐργατικοί, εὐθιχτοί, ἐπίμονες εἰς τὰς σκέψεις των καὶ τοὺς σκοποὺς των καὶ ὑπομονητικοί πολὺ εἰς τὰ

δεινά των, ἀποβλέποντες πάντοτε εἰς τὴν—καλῶς ἐννοουμένην—ἐλευθεροφροσύνην, τὴν ἠθικὴν καὶ τὸ δίκαιον. Ἐδῶ χαρακτηρίζομεν τοὺς φυσιολογικοὺς μόνον τύπους τῶν Λεσκατοῦτων, δεδομένου ὅτι οἱ παθολογικοὶ τύποι δὲν ἔχουν θέσιν ἐνταῦθα.

Ἀπὸ ἀπόψεως ἐπαγγελμάτων αἱ μὲν γυναῖκες, ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, βασανιστικῶς ἀσχολοῦνται εἰς τὰς ἀγροτικὰς τῶν ἀσχολίας· μετριώτερον εἰς τὴν οἰκιακὴν ζωὴν καὶ τέχνην καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των, νυμφευόμεναι μικραὶ καὶ τεκνοποιεῦσαι μέχρι γηρατειῶν, ἄνευ συστηματικῆς περιθάλψεως καὶ ἰατρικῆς βοηθείας, ἀλλ' ἐμπειρικῶς καὶ ἐνστικτωδῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· δικαιώμεναι λιτῶς καὶ ἐνδεδυόμεναι βαρύτερον καὶ πολυτελέστερον ἢ ὅσον ἔπρεπε· (ἐπίρροια ἐκ τῶν ἔξωθεν, ἢ ὅποια βλάπτει πολὺ).

Οἱ ἄνδρες παραμένουν στὴ ξενητείᾳ οἱ περισσότεροι, 5 ἢ 10 ἢ 20 καὶ περισσότερα ἀκόμη χρόνια (ἑσωτερικόν: Γιάννενα, Ἀθήνας, Βόλον, Θεοφάνη καὶ τὸ ἐξωτερικόν: Ἀλβανίαν καὶ ἰδίως στὴν Ἀμερικὴ), ὡς μαραγγοὶ πολλοί, σουφατζίδες, χρωματισταί, ζωγράφοι, ἔμποροι, ὑπάλληλοι κ.τ.τ., οὐδέποτε ὁμοῦς ὡς ἀσημοουργοὶ ἢ σιδηροουργοί. Εὐδοκιμήσαντες δὲ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς στὰ ξένα οὐδέποτε ξέχασαν τὸ χωριό τους, εἰς τὴν ιδέαν τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ θυσιάζουν, μέχρι πάθους πολλάκις.

Καὶ εἰς τὰ γράμματα ἐπεδόθησαν, ἐπίσης, οἱ Λεσκατοῦτες· ἔχομεν 3 ἐπιστήμονας μέχρι τοῦδε: Τὸν Ἀθαν. Γιαννούλην, Ἰατρὸν Φλωρίνης, τὸν Βασ. Κ. Χρήστου, Ἰατρὸν Ἀθηνῶν καὶ Γεώρ. Νικ. Χρήστου ἢ Χρηστόπουλον, Στρατιωτικὸν Ὀδοντίατρον Ἰωαννίνων· 3 ἱερεῖς: Τὸν Παπαχαράλαμπον Πανταζῆν Λεσκατοῦ, τὸν Παπαευάγγελον Οἰκονόμου Πυρσογιάννης καὶ τὸν ἐπίσκοπον Ἀγ. Νικολάου Ἰωαννίνων Εὐάγ. Ζῆκον· 3 λογιστὰς: Τὸν Ἀγγ. Β. Γιαννούλην Ταγματάρχην Ἀθηνῶν, τὸν Γαβρ. Χ. Παπαγεωργίου Τμηματάρχην Λαϊκῆς Τραπεζῆς Βόλου καὶ Ἰωάν. Ἀγ. Νάτση Ταμείου Αὐτοκινητιστῶν· 1 γεωπόνον τὸν Κ]νον Χρ. Γεωργάκη, Θεοφάνη· καὶ 3 δημοδιδασκάλους: Τὸν Εὐάγγ. Β. Νικολάου, τὸν Βασ. Δ. Νούτση καὶ τὸν Γεώρ. Ν. Στεργίου, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κονίτσης, ζῶντας ἅπαντας. Ἡ τάσις αὕτη τοῦ σπουδάζειν ἐπολεμήθη συστηματικῶς ἄλλοτε—ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐγκληματικῶς, ὡς ἐξ ἰδί-

ΛΕΣΚΑΤΣΙΤΙΣΣΕΣ με τὰς τοπικάς των ένδυμασίαις.

ων δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν—· καὶ τοῦτο ἐγένετο ἐξ αἰτίας ἀναρμοδιῶν τινῶν, κατ' αὐτούς, προγενεστέρων μας· καθ' ἡμᾶς ὅμως ὀφείλεται μᾶλλον εἰς ἰδιοτελεῖς καὶ ἀνοήτους σκέψεις των. Γι' αὐτὸ πρὸς γνῶσιν, παραδειγματισμὸν καὶ τιμωρίαν ἐνόχων τινῶν ἐναντι τῶν Νόμων τῆς Ἡθι-

ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ : Ἀνεβαίνοντας γιὰ τὸ Γκόλιο ὁ Γέρω·Νικόλας Χρήστου ἢ Χρησιτόπουλος [ὑστερα ἀπὸ ἀπουσία 40 ἐτῶν], μὲ τὸ γνιὸ του τὸ Γιαννάκη καὶ τὸν ἀνεπιόν του Τάκη Χρήστου [Ἀμερικανόν] καὶ τοὺς ἀδελφοὺς [Ἀμερικανούς] Κ)νον, Χρησιον καὶ Διομήδη Στεργίου.

κῆς, τῆς Προόδου καὶ τοῦ Δικαίου, ἐπιβάλλεται, ἴσως, νὰ φέρωμεν εἰς δημοσιότητα, ἐν εὐθέτῳ καιρῷ, τινὰ ἐξ αὐτῶν. Αὐτὸ μᾶς ἐπιβάλλουν πολλάκις οἱ ἀπγράγραφοι Ψυχικοὶ Νόμοι.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ^{*}^{*} ἐκδοθῇ—ἐν καιρῷ— εἰδικὸν τεῦχος πολυσέλιδον, ἐπὶ τῇ δάσει ἐγγράφων καὶ ἄλλων πληροφοριῶν. Εἰς τοῦτο πρέπει νὰ βοηθήσουν ὅσοι κατέχουσι στοιχεῖα σοβαρά. Πρώτιστον καθήκον ἄλλωστε παντὸς εἶναι ἡ ἀνάδειξις τῆς καταγωγῆς του, τῆς πατρίδος του. Ἡ παροῦσα μελέτη ἄς χρησιμεύσῃ ὡς ἀπλοῦν προοίμιον.

Ἀθῆναι 11-11-39

ΒΑΣ. Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ

* Ιατρός

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ Δ/31665

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 17-10-95

ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

ΕΡΓΑ—ΜΕΛΕΤΑΙ & ΑΡΘΡΑ—ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- 1) Πρὸς καταπολέμησιν τῆς Φυματιώσεως—1928.
- 2) Μία Ἰαματοβριθῆς καὶ ἀνερεύνητος Ἐπαρχία—1929.
- 3) Αἰμόπτυσις—Αἱματέμεσις—Αἱματουρία—1935.
- 4) Αἱ Ἰαματικά Πηγαὶ τῆς Κονίτισης (Καβασίλων, Μπιλθουκίου, Ἀμαράντου)—1935.
- 5) Ραϊντυγκεν Ἀκτῖνες Χ—1936.
- 6) Ποῦ πρέπει νὰ ἰδρυθῆ τὸ ἐν Ἠπείρῳ Σανατόριον—1937.
- 7) Σανατόριον καὶ Ἀρτεργάται—1937.
- 8) Ὁ Ἀμάραντος Κονίτισης κατάλληλος διὰ τὴν ἴδρυσιν Προτύπου Σανατορίου, ἐν Ἠπείρῳ—1937.
- 9) Σανατόριον καὶ ὄχι Ἀθῆν—1938.
- 10) Ἡ τελείως ἐγκαταλελειμμένη συγκοινωνιακῶς Ἐπαρχία Κονίτισης—1938.
- 11) Ὁ Τουριστικὸς πλοῦτος τῆς Ἐπαρχίας Κονίτισης—1939.

ΣΗΜ.—Οἱ βουλομένοι νὰ προμηθ
νὰ τὸ ζητήσωσιν εἰς τὰ
Πάππου (ὁδὸς Σοφοκλέου)

31665

KON